

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον καὶ εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσᾳ στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούριος χρόνος ἑνδεκα χίλια καὶ ἑνικῶσα,
δλο γιὰ τὴν Ἀνθρώποι θὰ περνοδὶν ἡ γλῶσσα.

Δεκτέζη μηνὸς Ἀπριλίου,
ὄργασμός τοῦ κλεινοῦ Βασιλείου.

Χίλια καὶ ἑκατὸν ἐξήντα, πρόσθετος ὅμως εἰς αὐτὰ
καὶ τὸν ἀριθμὸν ἑφτά.

Ψάλλομεν τῆς Βουλγαρίας φοιτητὰς καὶ φοιτητρίας.

Π.—Τοὺς εἶδες, βρέ, τοὺς φοιτητὰς τῆς Βουλγαρίας;
Π.—Τοὺς εἶδα,
ποῦ μὲ πλμους χιρέτησαν τῶν φώτων τὴν κοιτίδα.

Π.—Ἀλήθεια πῶς σοῦ φάνηκαν;
Π.—Ἀνθρώποι σὰν καὶ ἡμεῖς,
καὶ δεξιώσεις, Περικλῆ, τοὺς ἔκαμαν θερμάς.

Τὸν προσφιλὸν Αὐστριακῶν σὲ κλέη τρυφησάντων
καὶ λόγους ἀκουσάντων,
δόντων σὺ διάσημον πολίεθρον ἀπ' ὅλα,
κατόπιν δέ, βρέ Περικλῆ, φυγόντων γιὰ τὴν Πόλα,
κατέφθασαν οἱ φοιτηταὶ τῆς φίλης Βουλγαρίας
γιὰ νὰ πληρῶσουν καὶ αὐτοὶ τὸν φόρον τῆς λατρείας.

Κι' αὐτὸς ὁ φόρος, προσφιλῆ,
κοστίζει πάντοτε πολὺ
στὴν ψωρορωμηοσύνη,
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς βαρύνει.

Κι' ἂν ιδεώδης φαίνεται τοῦτος ὁ φόρος, κτῆνος,
κι' ἂν δὲν τὸν ἐπιβάλλῃ
καμιὰ Βουλὴ μεγάλη,
ἀλλ' ἀπὸ μῆς πληρόνεται τοῖς μετρητοῖς καὶ ἐκεῖνος.

Κι' ἂν δὲν εἶναι σὰν τοὺς ἄλλους ἐκ τῶν ἐπιβαλλομένων
ὅπως εἶναι λόγου χάριν τῶν γαιῶν τῶν σπειρομένων,
κι' ἂν δὲν εἶναι περασμένος μὲς στοῦ κράτους τὰ βιβλία,
κι' ἂν δὲν φαίνεται γραμμένος στὸν προϋπολογισμόν,
εἶναι φόρος, Περικλέτε, πρὸς τὰρχαῖα μεγαλεῖα,
εἶναι φόρος πρὸς τὸν νέον διεθνῆ πολιτισμόν.

Ὅταν ἐλθῇ κανεὶς
στὸ σπῆτι μουσαφίρης,

ἐσὺ σὰν εὐγενὴς
δὲν τὸν φιλοξενεῖς,
κι' ἄς εἴσκι κακομοίρης;

Π.—
Καὶ τὸν φιλοξενῶ
μὲ κάθε προθυμία,
καὶ μὲ φιλοτιμία
γιὰ τοῦτον δαπανῶ.

Καὶ τρέχω καὶ ἀπὸ μπρός του καὶ τρέχω καὶ ἀπὸ πίσω
καὶ προσπαθῶ καθ' ὅλα νὰ τὸν εὐχαριστήσω,
καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα τοῦ δίνω γιὰ νερό
καὶ τὴν ἐπίσκεψί του τιμὴ μου τὴν θαρρῶ.

Φ.—
Ἔτσι βεβχίως κάνει
καθένας εὐγενὴς,
μήτε γιὰ τὴν δαπάνη
δὲν σκέπτεται κανεὶς.

Ἔτσι καὶ κάθε κράτος, ὁπότε ἐλθουν φίλοι,
δὲν πρέπει, δὲν οφείλει
νὰ τοὺς περιποιηθῇ, νὰ τοὺς φιλοξενῇ,
καὶ πρόθυμον καθ' ὅλα γιὰ τοὺς νὰ φανῇ;

Ὅταν ἐπιθυμήσῃ
κάποιος νὰ τὸ τιμήσῃ
μὲ τὴν ἐπίσκεψί του, δὲν πρέπει τοῦτο τότε
νὰ τὸν δεχθῇ μὲ θερμὴν καὶ ἀγαπῆν, πατριῶται;

Ὅταν θελήσῃ κάποιος, βρέ ξύλινο κωθῶνι,
τοῦ κράτους νὰ θαυμάσῃ
τὸ κλέος ἐν ἐκστάσει,
δὲν πρέπει καὶ τὸ κράτος γιὰ τοῦτο νὰ πληρώνῃ;

Ὁ θαυμασμός τοῦ ξένου, φιλότατη κεφαλὴ,
τὸ κράτος ὠφελεῖ.
Μ' αὐτὸν τὸν θαυμασμὸν ποτὲ δὲν ζημιώνεται
καὶ πρέπει στὸ Λαβεῖν καὶ αὐτὸς νὰ σημειώνεται.

Κάνε πάντα, φαρματᾷ,
τοῦτον τὸν συλλογισμὸν,
πῶς ἔσοδεύει μετρητὰ
καὶ ἔσοδεύει θαυμασμὸν.

Καὶ πασῶν χρησιμότεραν
καὶ πασῶν σπουδαιότεραν
νόμιζε τὴν ἐσοδείαν
θαυμασμοῦ πρὸς τὸν Φειδίαν,
πρὸς τὸν παλαιὸν Ἰκτίνον
καὶ τὸν Περικλῆν ἐκεῖνον.

Εὐτυχές τὸ κράτος, ποῦχει καὶ μουφλούζικα βιβλία
καὶ προῦπολογισμούς,
καὶ ἔσοδεύει θαυμασμούς
πρὸς ἀρχαῖα μεγαλεῖα.

Εὐτυχὴς ἀληθινὰ
καὶ ἄξιος μακαρισμῶν
καὶ τιμῆς τὴν φρένα του,
ποῦ ἔσοδεύοντας λιχνὰ
ἐσοδεύει θαυμασμὸν
γὰρ τὰ πεθαμμένα του.

Καὶ τὸ κράτος, ποῦ γὰρ ξένων εὐφημίας καμαρώνει,
πρέπει νὰ καλοπληρώνη,
δίχως κέρδη νὰ ζητῇ
καὶ νὰ δυσανασχετῇ
καὶ τὰ φρύδια νὰ σουφρώνη.

Ἐχει κέρδος, ὅπου μένει στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων,
τόσους αἰῶνες ἀφειδεῖς
καὶ ἀληθῶς ἐπικερδεῖς
πρὸς τὸ κλέος τῶν προγόνων.

Ἐχει κέρδος ἡθικόν,
ἄλλον ἰδανικόν,
Περικλέτο ξεκουτιάρη.

Ἐχει κέρδος εὐγενές,
ποῦ κανέναν κουνενές
δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ τὸ πάρη.

Ἐμπρὸς στοὺς θαυμασμούς
καὶ τοὺς παροξυσμούς
τοσοῦτων ἀλλοφύλων,
μὰ καὶ ὁμοδόξων φίλων.

Ἐμπρὸς εἰς ἓνα πλοῦτο
καὶ κέρδος σὰν καὶ τοῦτο,
ποῦ ξακουστοὺς μᾶς κάνει,
ποιός, Περικλῆ κουτέ,
ἀναμετρᾷ ποτὲ
τὴν ὑλικὴν δαπάνη;

Ὅποιος ἔρχετ' ἐδῶ πέρα
μὲς στῶν φῶτων τὴν μητέρα
σκέψου πόσα δοκιμάζει.

Σκέψου, κόρα σεβαστή,
πῶς κανεὶς δὲν χρεωστεῖ
δωρεὰν νὰ σε θαυμάζῃ.

Σκέψου πῶς ἂν δὲν ὑπῆρχαν τῶν προγόνων τὰ μνημεῖα,
ποῦ λατρείας φόρος τότε ἔστῃς Ἑλλάδος τὸν βωμόν;
μήτε θάθελε ποτέ του καγκανεὶς καὶ καγκαμμία
νᾶλθῃ καὶ ν' ἀποθαυμάσῃ τὴν Ἀνθρώπων ἡμῶν.

Φιλελεύθερο κοπέλι,
σκέψου πῶς στοῦ Πραξιτέλη
τὸν ἀθάνατον Ερμῆν.

Σκέψου πῶς στ' ἀρχαῖα πάλιν
χρεωστοῦμεν τὴν μεγάλην
τῶν ἐπισκεπτῶν τιμὴν.

Κι' ἂν δὲν σοῦχῃ φύγῃ ἡ γνώσις
σκέψου γὰρ τὰς ἀνορθώσεις
πῶς δὲν ἦλθαν, Περικλέτο.

Μήτε γὰρ νὰ δοῦν καὶ ἐμένα,
μήτε γὰρ νὰ δοῦν καὶ σένα
μὲ τὸ τρύπηο στιβαλέτο

Καὶ μὲ σύνεσιν φρενῶν
σκέψου, φίλε κουρελῆ,
πῶς ἂν κόστισε πολὺ
στοὺς παλῆους ὁ Παρθενῶν
καὶ ὅλα τᾶλλα τὰ μνημεῖα, πλὴν καὶ οἱ σύγχρονοι γὰρ αὐτὰ
δίνουν μπόλικα λεφτά.

Κι' ἂν πληρώνομε καὶ τώρα
μέσα σ' ὅλη μας τὴν ψώρα,
μέσα σ' ὅλο μας τὸ χάλι,
γὰρ νὰ τὰ θαυμάζουν ἄλλοι,
ἀπ' αὐτὸ καταλαβαίνεις, κάθαρμα τῆς κοινωνίας,
πῶς αὐτὸς ὁ φόρος εἶναι φόρος τῆς φιλοξενίας
καὶ τοῦ θαυμασμοῦ τῶν ξένων
πρὸ σκιὰς κεκοιμημένων.

Τίρι λήρι, τίρι λήρι, γὰρ Βουλγάρους πανηγύρι.

Π. — Πές μου, βρέ, γὰρ τοὺς Βουλγάρους...

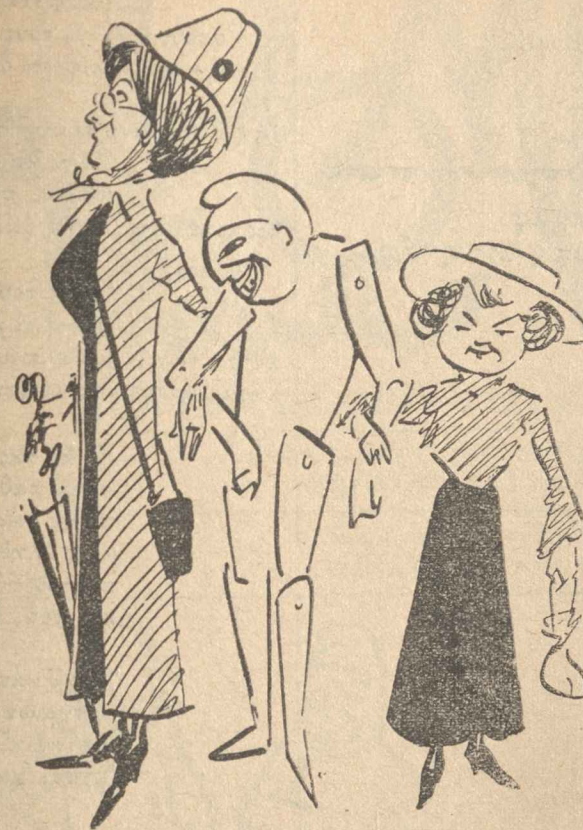
Φ. — Ἦλθανε λοιπὸν πάλιν
φοιτηταὶ τῆς Βουλγαρίας καὶ φοιτήτριαι; πολλοὶ,

Κι' ἦτανε Λαμπρὴς ἡμέρα
καὶ ἦτανε Λαμπρὴς χαρά,
καὶ ἔπεφταν παντοῦ πυρὰ
ἐνσφαιρα καὶ δίχως σφαῖρα.

Πάλιν τῆς Λαμπρῆς τὸ μένος
ἐξηγρίωνε τὸ γένος,
πάλιν ἔδιδε πρὸς ὅλους
τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς σκοποβόλους
δύναμιν Τιτάνειον
καὶ ὕφος ἀρειμάνιον.

Ἄναψε καὶ ἔφρετο πάλιν γενεὰ πολεμική,
ἀπ' ἐδῶ μὲς τρακατρούκα, δὴ κροτίδες ἀπ' ἐκεῖ,
τρεῖς κουμπούραις παραπέρα
καὶ ἓνα Μάνλιχερ μὲ σφαῖρα,
καὶ βροντῶδες βαρελότο
ἔκαναν μεγάλο κρότο.

Ζήτω τῶν Βουλγάρων, ζήτω,
παρετάχθη καὶ στρατός,

καὶ ἄλλο τίποτα δὲν ἦτο
παρὰ βρόντος δυνατός.

Ἀπ' ἐδῶ μπάμ μπούμ κανόνια, καὶ ἀπ' ἐκεῖ φουφοῦ λὰ βράκα,
μάρτο καὶ ἔνας χωροφύλαξ μὲς σ' αὐτὸ τὸ πατατράκα.
Ἀναστάσεως ἡμέρα,
ἡ πασῶν ἀγριωτέρα
καὶ τρυφὴ γὰρ Καννιβάλους.

Εἴπωμεν πρὸς ἀντιπάλους
καὶ πρὸς συγγενεῖς καὶ φίλους:
ὡς φονεύσωμεν ἀλλήλους.

Ἦναπτε ψυχὰς καὶ φρένας
βαρελότο καὶ κροτίς...
παρ' ὀλίγο μάρτο καὶ ἔνας
Γυμνασίου μαθητής.

Κι' ἄκουσαν, ἀγαπητέ,
ὅλοι οἱ ξένοι φοιτηταί,
καὶ ἄκουσε καὶ ὁ Νικολῶφ
καὶ ἄκουσε καὶ ὁ Δασκαλῶφ
τὴν βροντὴ καὶ τὴν ἀντάρρα,
καὶ τοὺς ἐπίσπε τρομάρρα,
καὶ κατὰλαβαν καὶ τοῦτοι
πῶς ἐδῶ βρωμὰ μπαροῦτι.

Ὅμως ἔπαθαν τρομάρραις,
Περικλέτο, καὶ ἡ Βουλγαρία,
καὶ καμμὰ δὲν βγάξει μόκο.

Καὶ κατὰλαβαν καὶ ἐκεῖναις
στοὺς Ρωμηοὺς πῶς πέρνου φάκο
καὶ ἡ παληαῖς ἡ καραμπίναις.

Μεθ' ἡμῶν πανηγυρίζουν
καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ γυρίζουν,
καὶ θαμβώνονται μὲ φῶτα.

Καὶ θαυμάζουνε τὴν πόλιν,
καὶ τὰ στόματά των ὅλοι
μᾶς τὰ δείχνουν κεχηνότα.

Μετ' ἀγάπης διαπύρου
ἐκφωνοῦν ἐκ τοῦ προχείρου
λόγους πλήρεις λυρισμοῦ.

Καὶ μ' ἐμᾶς ἀγκαλιασμένοι
σπεύδουν ἐνθουσιασμένοι
πρὸς ὅδον πολιτισμοῦ.

Παντοῦ βλέπουν ἀπορία δράσι,
καὶ τὴν νέα τούτη πλάσι
δὲν τὴν βρίσκουν τόσο ψόφια.

Ἐνθουσιασμός πολὺς,
καὶ τὸ μένος τῆς φύλης
τὸ τηλεγραφοῦν στὴ Σόφια.

Τὴν Ἀνθρώποις κωττοῦν
φίλοι μας ἀγαπημένοι,
καὶ γὰρ τούτη μᾶς ἐρωτῶν
νὰ τοὺς ποῦμε πῶς πληγαίνει.

Χαίρουν καὶ Καθηγηταί
καὶ σκιρτῶντες φαίτηται,
ὅπου μᾶς πρωτογνωρίζουν.

Κι' ἡ νεότης των σφριγᾷ,
καὶ τὰ κόκκινα ταῦν γὰρ
μὲ ταῦγά μας τὰ τσουγκρίζουν.

Π. — Ἐβγάλες κανένα λόγο;

Φ. — Λέγο μὲ τὸ παραπάνω...
ἐγὼ τέτοιαις εὐκαιρίαις καθὼς ξέρεις δὲν τῆς χάνω.
Κι' ὅσοι μὲς στὴν Ρωμηοσύνη γὰρ ρητορικὴ σφριγοῦν
πάντα τέτοιαις εὐκαιρίαις, Περικλέτο, κυνηγοῦν,
γὰρ ν' ἀφήσουν δίχως φράκτη
τῶν γλωσσῶν τὸν καταρράκτη.

καὶ νὰ βγάλουνε 'στοὺς ξένους
τῆς ρητορικῆς τῶν τᾶκτι
πρὸς τιμὴν τοῦ λάλου γένους.

Π. — Τί τοὺς εἶπες, βρε μαζέτα;
Φ. — Θὰ σοῦ πῶ καὶ πρὸς ἐξέτα.

Ὁ Φασουλῆς ὁ φαφλαταῖς πρὸς τοὺς Βουλγάρους φοιτητάς.

Φ. — Καλῶς ἦλθατε, παιδιὰ.
'στὴν μεγάλη πόλι,
ποῦ φιλόξενη καρδιά
σᾶς ἀνοίγουν ὅλοι.

Μὲς 'στὰ Πανελλήνια
ψάλλετε παροίνια,
κι' ὅλοι τραγουδατε
καὶ μ' ἐμᾶς πηδατε.

Λησμονεῖτε συμφοραῖς,
σήμερα Λαμπρῆς χαρᾶς,
γέλοιο, πανηγύρια.

Γιὰ Βουλγάρους νεοσσοὺς
σπάστε κι' ἀμφορεῖς χρυσοῦς
καὶ χρυσὰ ποτήρια.

Καλῶς ἦλθατε καὶ σεῖς μὲς 'στὴν Πασχαλιά μας,
δῶστε μας τὰ ρόδα σας, πάρτε τὴν ἐλῆά μας,
δέσετε τὴν μοῖρα σας μὲ τὸ ροιζικό μας,
λέμ' ἐμεῖς τὸν ὕμνο σας, πέστε τὸν δικό μας.

Σὲ κατατρεγμῶν καιρῶς
κάθε κάκια μας νὰ βγῇ
καὶ ν' ἀνθίσουν φούλια.

Καὶ τοὺς δρόμους μὲ χοροὺς
νὰ μᾶς εὐρ' ἡ χαρὰ γῆ,
νὰ μᾶς εὐρ' ἡ πόυλια.

Φίλοι μας καὶ φίλοι σας...
μὲς 'στὴν Πασχαλιά μας
δῶστε μας τὰ χεῖλη σας,
πάρτε τὰ φίλια μας.

Ἔχομε κι' ἐμεῖς καὶ σεῖς σκληράβους ἀλυτρώτους,
ποῦ μᾶς στέλλουν στεναγμούς κι' ἀλυσσίδων κρότους.
Ἔνας εἶναι καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ σᾶς δεσπότης,
ποῦ μαραινέται μ' αὐτὸν καθεμιά νεότης.

Καιρὸς εἶναι κι' οἱ μικροὶ νὰ γενοῦν μιά μέρα
τῶν τρανῶν φοβέρα,
καιρὸς εἶναι κατὰ γῆς ἄδοξο νὰ πέση
κάθε παλ' ἡρόφει.

Στῆθος ἄς ἀνοίξωμε μὲ ψυχὴ γεμάτο...
'δῆτε στύλους τοῦ Διὸς, δόξαν δίχως πέρας,
'δῆτε καὶ τὸν στύλο μας, τὸν πεσμένο κάτω...
λένε πῶς τὸν ἔριξε τρομερὸς ἀγέρας.

Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ρίξετε τὰ μάτια...
νὰ καὶ τᾶντρα τῶν Νυμφῶν καὶ τὰ μονοπάτια,

τὰ τρεχάμενα νερά καὶ τὰ Παριλίτσια,
μέρη Παραδείσια,
ποῦ 'στοὺς χρόνους τοὺς παλῆους μὲ τὸν Περικλέτο
ἔτρωγα καμμιὰ φορὰ δρὸ μνηῶν κουρκέτο.

'Δῆτε λείψανα σεπτὰ δοξασμένων βράχων,
'δῆτε καὶ τὸν Ἰλισσό,
ποῦ μὲ πάθος περισσὸ
βρεκεκεῖ κοῦξ κοῦξ ψάλλεται βατράχων.

Ὅλα τοῦτον τὸν καιρό,
ποταμοὶ χωρὶς νερό,
ἄντρα τῶν Νυμφῶν, πουλιά, πέτραις, μπακαλάκια,
λησμονήσετε, μᾶς λέν, τὴν παλῆά σας κάκια.

Κι' ἂν σᾶς ἔχουνε χωρίσει
τόσα πάθη, τόσα μίση,
πόθος τὴν ἄς σᾶς ἐνώση
μᾶς ἀληθινῆς ἀγάπης,
προτοῦ τύραννος σκτράπης
καὶ τοὺς δρὸ σᾶς σαβανώση.

Τὴν ἀγάπης τελετή,
ποτηριῶν τσουγκρίσματα...
'στὸν Βαζῶφ τὸν ποιητὴ
'πέστε χαιρετίσματα.

Ἐντόνως κι' ἐπισήμως μίλησα τέτοια λόγια
'στὸ φιλικὸ φουστάτο,
ἀλλὰ κι' ἀνεπισήμως τοὺς εἶπα, κουτομύγια,
τοῦτα τὰ παρακάτω:

Πήραμε δρόμο δυνατό,
δὲν εἴμαστε κουτάβια,
ἔχομε Γάλλους 'στὸ στρατὸ
κι' Ἑγγλέζους 'στὰ καράβια.

Τῆς Ἀνορθώσεως Βουλῆ,
ἀλλάζανε τὰ πράγματα,
κι' αὐτὸς, ποῦ τρέχει μὲ στολὴ
καὶ δίνει τὰ προστάγματα,
λέγεται κύριος Ἐντοῦ, κι' εἶναι φιλέλληνας Γάλλος
καὶ στρατηγὸς μεγάλος.

Καὶ τώρα θὰ μᾶς φύγετε... καὶ μὲς καὶ πόνους ἄφετε,
κι' ὁ νοῦς σας πάντα νὰν' ἐδῶ καὶ πάντα νὰ μᾶς γράφετε.
Κέρνα, καυμένη παπαδιά,
Σαμιώτικο, ρομπολά...
τρῶτε καὶ πίνετε, παιδιὰ,
κι' εἶναι δικὰ μας ὅλα.

Ἐβίβα, κατευόδιο σας... πίνω γλυκὸ καὶ μπρούσκο...
Π. — Καὶ τώρα λάβε, Φασουλῶ, μιὰ φάπα κι' ἕνα φουσκ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Σπύρος ὁ Τριούπης κι' ἡ Δέσποινα Κανάκη
ἐγίναν ζηλευμένο καὶ διαλεκτὸ ζευγάρι.
Ἰμάναιος λαμπρὸς,
καὶ σε χαρίσματ' ἄλλα
ἡ νύφη κι' ὁ γαμπρὸς
ὀνόματα μεγάλα.

Κι' ὁ Φασουλῆς παρὼν εὐχρῆτη διαπύρος
μακάριοι νὰ ζῶν ἡ Δέσποινα κι' ὁ Σπύρος.

Ὁ «Ρωμῆος», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πηγὴ παραπάνω, αὐξὼν πενήντα οἰκίω,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοιχτό.